

да си принесе столицина та отъ Киевъ въ прочута та тогава българска столицина, Прѣслава. Нъ Българе ти съ помощьта на византийскій царь Ивана Цимисхий, го испѣдили отъ България. Слѣдъ смъртьта на Светослава седналъ на прѣстольтъ синъ му *Владамиръ* (980—1015). Той билъ като башта си войникъ. До негово врѣме Руси ти били езичници; той развалилъ езичество то, и насадилъ християнска та вѣра въ руска та земя. Слѣдъ Владамира седналъ на прѣстольтъ *Ярославъ I* (1015—1054). Той билъ на онова врѣме единъ отъ най-умни ти и силни руски князове. Ярославъ залѣгалъ много за християнство то, правилъ църкви, училишта, и повикалъ отъ България български попове, които занесли тамъ съ себе си старо-български книги. Слѣдъ Ярослава руска та земя се раздѣлила на много княжества. Това раздѣление било причина да станатъ голѣми размирици помежду князове ти, и най-сетнѣ да ги завладѣять Монголи ти.

Въ 1224 година на югъ отъ Росия се появилъ непознатъ до тогава народъ. Това били Монголи и Татаре, които прѣдвождалъ Чингисъ-Ханъ воевода. Тии дошли откъмъ Кавказъ и налѣтѣли възъ Половци ти. Половци ти се съединили съ руски ти князове, и имъ надвили, и послѣ се върнали пакъ назадъ.

Нъ, слѣдъ 12 години, Монголи ти пакъ се върнали да призематъ Европа. Една голѣма Монголска дружина, отъ петстотинъ тисешти души, оставила срѣдна Азия, и отишла въ Росия съ жени ти си, съ покѣштина та си, и съ добитѣкътъ си. Главатаръ на тая голѣма дружина билъ Батай, внукъ на Чингисъ-Хана. Той страшно съсипалъ Камско то Българско царство, и налѣтѣлъ възъ руски ти княжества (1237). Руски та князове не били сговорни помежду си, та Батай много лесно ги покорилъ. Батай най-напрѣдъ призелъ Рязанско княжество. Слѣдъ него завоювалъ Суздальско княжество; оттамъ отишълъ възъ Новгородъ, и най-